

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **COFIDIS, a.s.**, so sídlom Suché Mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 816 337, zastúpený Advokátskou kanceláriou Antovszká, s. r. o., so sídlom Žabotova 2/B, 831 01 Bratislava, IČO: 36 866 881, v menej ktorej koná konateľ a advokát JUDr. A. Fuchsová, proti žalovanému: **1/ A. B.** nar.X. a **2/ A. B.**, nar. X., obaja bytom Š., **o zaplatenie 1.692,42 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. 17 C/156/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.04.2013, sp. zn. 3 Co/183/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaním náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) rozsudkom zo dňa 29.04.2013 sp. zn. 3 Co/183/2012 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Košice -okolie zo dňa 20.03.2012 sp. zn. 17 C/156/2011, ktorým súd prvého stupňa zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi sumu 691,79 € všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a priznal žalobcovi trovy konania v sume 74,29 €.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil okrem iného tým, že: „žalovaní so žalobcom uzavreli dňa 27.11.2007 zmluvu označenú ako Zmluva o revolvingovom úvere, č. zmluvy 70046228. Na základe tejto zmluvy poskytol žalobca žalovaným sumu 40.000,- Sk (1.327,76 eur), túto sumu žalovaní vyčerpali dňa 29.11.2007 a následne vyčerpali ďalších

480,24 eur, celkom teda vyčerpali sumu 1.808,- eur. Splátkami, ktoré na tento úver platili, uhradili celkovú sumu 1.184,28 eur, takže dlžoba na istine zostala v sume 623,72 eur.

Súd prvého stupňa posudzoval uzavretú zmluvu podľa ust. § 52 a § 54 Občianskeho zákonníka (ďalej iba OZ). Vzťah posúdil aj podľa ust. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku právneho vzťahu a aplikované ustanovenia interpretoval aj z pohľadu smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd prvého stupňa ustálil, že účastníci konania dňa 27.11.2007 uzavreli zmluvu o úvere na formulárovom, vopred vypísanom tlačive, do ktorého sa vpísali iba identifikačné údaje žalovaných a vyznačila sa výška úverového rámca a výška splátok. Tá časť formulára, ktorá je ako - tak čitateľná, žiadne ustanovenia o výške úroku z úveru, úroku z meškania a ani RPMN neobsahujú a za predpokladu, že sa to nachádza v tej časti, ktorá je pre veľkosť písma nečitateľná, je z dôvodu nezrozumiteľnosti neplatná. Toto nemožno zhojiť ani tým, že žalobca dal žalovaným informačný formulár, ktorý plní len dodatkovú informačnú službu k zmluve. Pokiaľ ale zmluva neobsahuje tie nároky, ktoré žalobca žaluje (úrok z úveru), prípadne sú pre nezrozumiteľnosť upravené neplatne, nemá na ne nárok s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. g/, ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., a to kvôli ich absencii a pre nedostatok formy. Prípadné nároky žalobcu je preto potrebné hodnotiť len podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení. Pokiaľ žalobca poskytol žalovaným celkovú sumu 1.808,- eur a títo zaplatili 1.184,28 eur, sú povinní vrátiť žalobcovi 623,72 eur, čo vyplýva z ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa tiež domáhal zaplataenia kapitalizovaného úroku z omeškania do 30.11.2010, vyrátaného sumou 118,86 eur. Súd prvého stupňa vypočítal úroky z omeškania od 16.9.2009 do 30.11.2010 pri úrokovej sadzbe 9% ročne podľa ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády 87/1995 Z.z.. Výška úrokov z omeškania za uvedené obdobie predstavuje sumu 68,07 eur. Celkovo súd prvého stupňa priznal žalobcovi sumu 691,79 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a priznal žalobcovi pomerné trovy 74,29 eur.“

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie a to proti výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie žalobcu na nariadenom odvolacom pojednávaní

(§ 214 ods. 1 O.s.p.) v neprítomnosti riadne predvolaných a ospravedlnených účastníkov konania a ich právnych zástupcov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej zamietajúcej časti nie je dôvodné a v tejto časti je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že: „Pokiaľ sa na prejednávany vzťah aplikujú ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z., vyžaduje jeho ust. § 4 ods. 2 písm. g/, aby zmluva obsahovala uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov so sankciou, že ak táto uvedená nieje, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že údaj o RPMN nie je v zmluve platne uvedený. Pokiaľ žalobca tvrdí, že vzorec pre výpočet RPMN a konkrétny príklad výpočtu je uvedený v sadzobníku poplatkov, takéto uvedenie nekorešponduje so zákonnou povinnosťou stanovenou v § 4 ods. 2 písm. g/ cit. zákona a jednoznačné určenie RPMN nie je možné nahradiť odkazom na vzorec či prípadný príklad výpočtu. Takáto situácia môže nastať iba v prípade, ak veriteľ ponúka spotrebiteľské úvery tomu istému spotrebiteľovi za rôznych podmienok podľa § 3 ods. 7 cit. zákona, čo však nie je v prejednanom prípade aplikovateľné. Rovnako je odvolací súd toho názoru, že suma nemôže byť uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach.

Zákonnou sankciou neuvedenia RPMN je nastolenie stavu, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a to bez ohľadu na to, či si dlžníci boli alebo neboli vedomí svojich povinností platiť úroky za poskytnutie úveru.

Za uvedenej situácie odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa o bezúročnosti poskytnutého úveru. Z vykonaného dokazovania nepochybne pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že žalobca poskytol žalovaným celkovú sumu 1.808,- eur z ktorej žalovaní zaplatili 1.184,28 eur, preto sú povinní žalobcovi vrátiť sumu 623,72 eur.

Žalobca ďalej namieta, že si neuplatňoval kapitalizované úroky z omeškania, ktoré mu súd prvého stupňa priznal. Napriek tomu však nepodal odvolanie proti vyhovujúcej časti rozsudku vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania, preto rozhodnutie o kapitalizovanom úroku z omeškania nadobudlo právoplatnosť.

Žalobca tvrdí, že si v žalobe uplatnil nárok na poplatok z omeškania, ktorý vyplýva z čl. 7.1 a 7.2 Všeobecných obchodných podmienok.

Odvolačný súd konštatuje, že poplatok z omeškania uplatňovaný žalobcom podlieha režimu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, to znamená, že bez uvedenia RPMN nieje možné uplatňovať ani tieto poplatky.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.. Rovnako vecne správne je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, ktorým trovy konania vo vzťahu voči žalobcovi nevznikli.“

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol v celom rozsahu žalobca dovolaním, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalobca odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ namietal, že súdy oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili, čím porušili jeho ústavou garantované právo na súdnu ochranu. Oba súdy založili svoje rozhodnutia o zamietnutí žaloby na posúdení zmluvy o úvere uzatvorenej medzi účastníkmi ako zmluvy spotrebiteľskej. Súdy oboch stupňov urobili tiež nesprávny právny záver, keď poskytnutý úver vyhodnotili ako bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru dovolateľa Zmluva o úvere je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom spravujúci sa ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu subjektov záväzkového vzťahu (bez ohľadu na skutočnosť, či ide o podnikateľa alebo inú osobu). Dovolateľ namieta, že žalovaný bol dostatočne upozornený na nevyhnutnosť preštudovania si tak zmluvy o úvere, ako aj jej neoddeliteľných súčastí, a preto bol oboznámený s povinnosťou platiť úroky za poskytnutie úveru. Dovolateľ má za to, že zmluva o úvere bola uzatvorená v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto je žalovaný povinný zaplatiť celkové náklady spojené s poskytnutým úverom a teda aj úroky. Dovolateľ v dovolaní zároveň uviedol, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je zmätočné, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení nevysporiadal s právnymi tvrdeniami uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré zároveň namietal dovolateľ

aj v odvolaní. Podľa tvrdenia dovolateľa, odvolací súd nenadviazal na tvrdenia uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa ani neuviedol, že sa s nimi stotožňuje, ale vec právne zdôvodnil iným spôsobom, čo dovolateľ považuje za zmätočné.

Žalovaní sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v jeho zamietajúcej časti.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až písm. g/ O.s.p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Žalobca v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (i rozsudok súdu prvého stupňa) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala

za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalovaní nepodali návrh na ich priznanie (§ 151ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová